

Nous públics i la societat civil, per Consol Sàenz

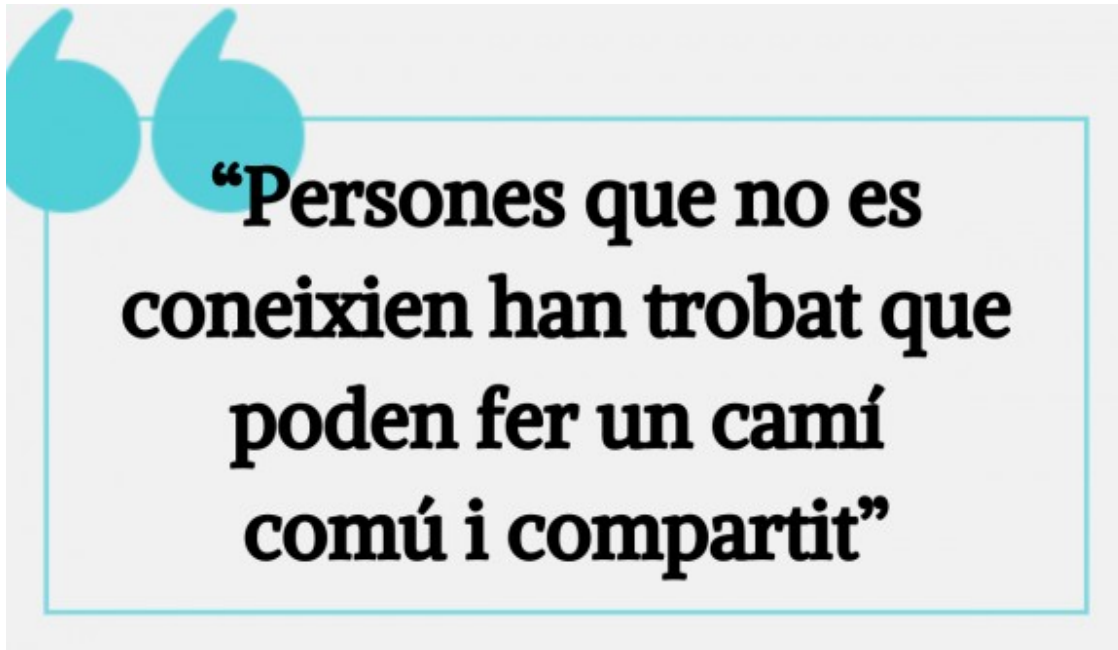
La periodista musical reflexiona sobre la importància de crear teixit i escena cultural en pobles com el seu, Sant Sadurní d'Anoia

Consol Sàenz | Juan Miguel Morales

Permeteu-me que aquest mes faci una reflexió a partir d'una experiència personal. Al poble on visc començarà aviat un procés de participació ciutadana per decidir els usos d'un nou espai que ha adquirit l'Ajuntament. Es tracta d'una gran casa pairal al bell mig de la vila, d'estètica modernista i que durant molt de temps ha estat deixada de la mà de Déu, motiu pel qual s'ha anat deteriorant. La casa, Can Guineu, és considerada edifici protegit com a bé cultural d'interès local i forma part del patrimoni històric i emocional de Sant Sadurní d'Anoia. Us explico tot això perquè, en presentar-se aquesta iniciativa, han sortit diferents col·lectius i entitats que han proposat projectes, alguns dels quals aposten per crear un Centre de les Arts i la Cultura. En visibilitzar aquest projecte ha passat quelcom que em sembla meravellós i esperançador. El poble on visc no és, i em sap greu dir-ho, un exemple de dinamisme cultural, no hi ha infraestructures que puguin acollir en condicions concerts, teatre, dansa, etc. i això fa que la programació cultural estable sigui minsa. Qui vol i necessita la cultura ha de marxar a Barcelona o bé a alguns dels pobles propers.

Us deia, però, que davant aquest panorama han aparegut tot un seguit de persones vinculades d'una manera o altra al fet cultural i associatiu, que en molts casos no es coneixien les unes a les altres, i que en començar a parlar de les seves inquietuds i les seves mancances han trobat que poden fer camí comú, un camí que obri les portes a una vida cultural i social a compartir que molts necessitem en el nostre dia a dia.

Sentim cada dia gent de la cultura expressant la necessitat de crear nous públics, espectadors, gent que consumeixi cultura, i oblidem que el públic no és només qui hi ha a l'altra banda de l'escenari, sinó gent activa en el fet cultural, que consumeix i construeix cultura, i que sovint s'esforça a conrear-la encara que el fruit del seu esforç sigui ?només' una recompensa emocional. No pot haver-hi escena si no hi ha espais per a creadors i creadores per aprendre, intercanviar, mostrar i gaudir.

Una escena, no ho oblidem, va més enllà del que té a veure amb el fet cultural... Una escena permet que tothom sigui proactiu, els creadors, les persones que tenen cura dels espais, les que hi van a aprendre, les que tafanegen, les que comparteixen idees, inquietuds, bons i mals moments. Les escenes creen nous models socials, els enriqueixen, els alimenten. Canvien la manera de viure als barris, els pobles, les ciutats. Projectes com ara La Deskomunal a Sants, l'Ateneu l'Harmonia a Sant Andreu o l'Ateneu Popular de 9 Barris, a la ciutat de Barcelona, són molt bons exemples, i afortunadament n'hi ha molts més. Busqueu, sereu sempre benvingudes.

Comentava tot això a partir de l'obertura d'un procés de participació ciutadana al poble, i deia que havia trobat que en aparèixer s'havia obert una esclatxa de llum, encesa per gent que creu que ja no pot esperar que només les institucions donin solucions als seus problemes. Espero que Can Guineu s'ompli de cultura, de vida, desitjo veure petits, joves i grans gaudint-ne, cadascú a la seva manera. Vull veure com al meu poble fan seu el convenciment de la força que tenim totes i cadascuna de nosaltres.